

podmínkou, i po celou dobu až do splnění podmínky, býti bezelstný, t. j. nesmí míti vědomost o tom, že zcizitel nebyl vlastníkem prodané věci. V daném případě bylo zjištěno, že žalobci nebyli vlastníky budky, a že tato byla žalovanému prodána žalobci s výhradou práva vlastnického až do úplného zaplacení kupní ceny. Žalovaný dozvěděl se však před úplným zaplacením kupní ceny a tudíž před splněním podmínky, pod kterou mu prodaná budka byla odevzdána, o tom, že žalobci nebyli vlastníky budky, takže na jeho straně nejsou dány předpoklady pro nabytí vlastnictví podle § 367 obč. zák., ježto stal se obmyslným před splněním podmínky, pod kterou mu byla prodaná budka odevzdána. Za tohoto stavu věci jest bez významu, že byl žalovaný bezelstný v době uzavření kupní smlouvy s odevzdáním budky do držení. Nemohou tudíž žalobci splnit smlouvu a jest žalovaný podle § 932 obč. zák. oprávněn od ní odstoupiti.

Čís. 14331.

Oprávněný podle § 471 obč. zák. může vymoci pohledávku, pro kterou věc zadržuje, exekucí na zadrženou věc, i když věc ta nepatří tomu, na jehož účet byl náklad učiněn. Žaloba vlastníka věci podle § 37 ex. ř. tu nemá místa.

(Rozh. ze dne 25. dubna 1935, Rv I 2398/33.)

Žalobce František K. prodal Čěňku P. auto s výhradou práva vlastnického až do úplného zaplacení. Na autu tom provedl žalovaný Otakar T. z příkazu Čěňka P. různé opravy a vymáhá exekučně pohledávku, jež mu tím vznikla proti Čěňku P. V exekuci té bylo zabaveno auto Čěňku P. prodané, jež bylo v době výkonu exekuce v držbě vymáhajícího věřitele, který k němu uplatnil retenční právo podle § 471 obč. zák. Námitku, že k zabavenému autu má právo retenční, uplatnil i proti vylučovací žalobě Františka K. **P r v ý s o u d** žalobu zamítl, **o d v o l a c í s o u d** uznal podle žaloby. **D ů v o d y:** Žaloba vylučovací jest prostředkem k odstranění exekuce, která postihla majetek, nepatřící dlužníku, a právě proto nemá sloužiti k ukojení vymáhajícího věřitele. Pro nedostatek vlastnického práva nemůže ve skutečnosti takové právní jednání vyvolati skutečný účinek. Jest nerozhodné, nabyli-li žalovaný k předmětu tomu, tedy cizímu, práva retenčního, neboť účinek tu proti vlastníku nenastal. Ustanovení § 456 obč. zák. týká se jednak zastavení, nikoliv zabavení, jednak je povahy výjimečné, takže je nelze analogicky rozšiřovati na právo retenční podle § 471 obč. zák., když textace tohoto § 471 obč. zák. se o ustanovení § 456 obč. zák. nezmiňuje. Naopak nutno přiznati tomu, kdo má právo retenční, jen právo, které mu soud výslovně poskytuje. Nezáleží ani na poctivém držení na straně žalovaného. Konečně i po stránce teoretické nutno přiznati, že právo vlastnické jest povahou svou silnější nežli právo retenční i zástavní (srov. rozh. čís. 10583 sb. n. s.). Jest tudíž žaloba vylučovací, opírající se o zjištěné vlastnictví žalobcovo, opodstatněna.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y :

Žalovanému přísluší zadržovací právo podle § 471 obč. zák. k nákladnímu automobilu pro náklady, pro které žalovaný jej exekučně zabavil. Zákon v § 471 obč. zák. dává zadržovateli právo, že nemusí nikomu věc vydati, dokud mu nebudou zaplaceny náklady na ni vynaložené. Retenční právo podle § 471 obč. zák. je tedy dáno věřiteli, aby dosáhl zaplacení svých nákladů na zadržovanou věc vynaložených (srov. materiálu k III. dílní novele k občanskému zákonu str. 200—201). Má-li tohoto účelu býti dosaženo, nelze zajištění pohledávky zadržovacím právem omeziti na to, že věřitel může zadržením věci vykonati na toho, kdo chce dosíci vydání věci, nátlak, aby zaplatil náklad na ni učiněný, nýbrž věřiteli, přísluší-li mu právo zadržovací, musí býti poskytnuto oprávnění, aby si vymohl svou pohledávku vedením exekuce na zadrženou věc, i, když nepatří tomu, na jehož účet byl náklad učiněn. Neplatil-li náklad na věc učiněný ani ten, na jehož účet náklad byl učiněn, ani vlastník věci, musel by věřitel, kdyby vlastníku příslušelo právo odporovati exekuci věřitelem k vydobytí nákladů na věc vedené podle § 37 ex. ř. na základě svého vlastnictví, buď zadržovati věc po případě na dobu nedohlednou a nechati tak narůst další náklady s uschováním spojené, nebo musel by věc vydati, čímž by pozbyl svého zadržovacího práva vůbec. To by byla šikána, kterou právní řád nesmí podporovati, a nebylo by to prospěchem, jež § 471 obč. zák. chtěl žalovanému poskytnouti, nýbrž zřejmou škodou. Dokud žalobce nezaplatí žalovanému náklady, pro které § 471 obč. zák. přiznává žalovanému retenční právo, nemůže dosíci nejen vydání auta, nýbrž ani prohlášení exekuce, vedené na auto to pro tyto náklady, za nepřipustnou.

Čís. 14332.

Právní poměr v příčině domovnického bytu nelze zrušiti příkazem podle § 567 c. ř. s., i kdyby byl domovnický poměr ujednán na určitou dobu.

(Rozh. ze dne 25. dubna 1935, Rv I 684/35.)

Žalobkyně tvrdí, že žalovaná je v jejích službách jako domovnice a že služební poměr má se skončiti dne 31. srpna 1934, navrhla, by bylo příkazem podle § 567 c. ř. s. žalované uloženo byt, který obývá, vykliditi a do 14 dnů žalobkyni vyklizený odevzdati. Návrh na vydání příkazu podle § 567 c. ř. s. opřela též o ustanovení § 11 zákona ze dne 30. ledna 1920 čís. 82 sb. z. a n., tvrdíc o žalované skutečnosti, jež jí prý dávají právo zrušiti domovnický poměr bez výpovědi. Prvý soud ponechal příkaz, vydaný k tomuto návrhu žalobkyně, v účinnosti. Z d ů v o d ů: Pokud jde o námitku vypovídané strany, že smlouva domovnická nebyla uzavřena na pevnou dobu, sice nejde o smlouvu na pevnou lhůtu podle § 567 c. ř. s., avšak sluší vzíti v úvahu, že vypovídající strana podporuje návrh o ustanovení § 11 zák. z. 30. ledna 1920 čís. 82 sb. z. a n.,